

GURU JÓGA: ÉLET ÉS HALÁL, A FÉNY JÁTÉKA

Eljött a felfoghatatlan elválás ideje.
Test és tudat régóta együtt van,
Az évek sora, számtalan tapasztalat árad:
Minden, mit tettem, s tettek velem.

Ám most tudat és test el kell váljon,
Midőn a föld, a víz, a tűz és a szél
Visszaolvad tiszta állapotába,
S a tudatos elme térbe tűn.

E térben a buddha-tudat,
Saját tudatunk veleje, a dharmakája vár,
Vár ránk, ahogy mindig várt:
„Jöjj, lazíts, gondtalan – nincs már dolgod több”.

Ám karmánk nyugtalan szele
Hajt tovább – keresünk,
Hogy azonosuljunk, kapcsolódjunk,
Hogy látszólag legyünk valamivé, valakivé.

Békés istenek jönnek, mosolyuk hívogató:
„Jöjj velünk békés, örömteli mandalánkba”.
„Túl fényes, túl tiszta, nem vagyok oda való...”
S elhalványulunk, mintha álomba merülnénk.

De máris a haragvó istenek üvöltésére riadunk,
Ők a buddhák, akik megsemmisítik az akadályokat,
Akkik szabad utat nyitnak
A nemkettősség legmagasabb terébe.

Félnék velük lenni – én és ők szimplán mások,
Félelmemben eszméletem veszem.
Arra ébredek, hogy alagútban futok,
Menekülök a múltból, rohanok az ismeretlenbe.

Aztán hirtelen találkozás egy korlátolt jelenséggel -
Mégfoganak, új életem kezdődik a szamszárában,
Meggzúletek: valahol, valaki vagyok, érző lény,
Ki lassan kialakít egy átmeneti személyiséget – mintha valódi volna.

Így telik gyorsan, élet és halál,
Ha a tudat tagadja csendjét.
Ám most még van lehetőség felkészülni:
Világosan lásd át s hagyd el fogalmi rögzüléseidet.

Egy ideig itt vagyunk, majd elmegyünk - így szomorú a távozás.
Ám az, ami egy ideig itt van, csak pusztá gondolat:
Az én és más gondolata,
Amit betöltött az itt-lét gondolata.

Minden gondolat mentes a benne rejlő létezésről,
Ám belőlük születik a valóság káprázata.
A gondolatok önmaguktól jönnek, mennek,
De tévútra vezetnek, ha elhiszed őket.

Ami van, az mozog. Nincs semmi, ami rögzített,
Sem 'én', sem 'más'.
Csak maga a tudat - mi eleve tisztaság – az, ami nem mozog.
Úgyhogy ha mozogsz, tudd: ezt veszíted el!

Ezért naponta, óránként, most
Oldódj fel az A-ban,
A kiüresítő üres hangban,
Mellyel anyánk hív haza:

Előttem a térben az A betű,
Ötszínű ragyogás közepén – mindennek forrása.
Szívem teréből hangzik az A,
S minden megnyilvánulás szabad, fogalom nem köti.

Testem, múltam, érzéseim, reményeim, félelmeim,
Mind fény – fény, mely feloszlik, mint a szivárvány,
S a ragyogó A, Szamantabhadra szíve,
Is feloszlik, mint a szivárvány.

Nyitott, üres, kristálytisza,
Eleve jelenlévő, végtelen, kifejezhetetlen,
A szamszára és a nirvána fogalmak nem illenek rá –
Ez az otthon, ez a szabadság, ez a most.

*James Low, 2020. március 26.
Fordította: Németh Tamás*